

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 331/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. V., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 C/27/2010 z 9. decembra 2010 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co/45/2011 z 3. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2011 doručená sťažnosť P. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C/27/2010

z 9. decembra 2010 a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co/45/2011 z 3. mája 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako odporca v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území obce S.

Okresný súd rozsudkom podielové spoluvlastníctvo navrhovateľky (R. K.) k nehnuteľnostiam zrušil a vyporiadal ho tak, že nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľke s povinnosťou zaplatiť sťažovateľovi „*na odstupujúcom spoluvlastníckom podiele*“ sumu 43 599,77 € na tom skutkovom základe, že mal za preukázané, že účastníci daného konania sa nevedia dohodnúť, navrhovateľka jednoznačne nechce zotrvať v podielovom spoluvlastníctve so sťažovateľom a sťažovateľ nepreukázal, že je na jeho strane dôvod osobitného zreteľa, pre ktorý by mal byť návrh navrhovateľky zamietnutý, pričom aj zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že reálna deľba sporných nehnuteľností nie je možná.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd pri rozhodovaní nepostupoval „*v súlade s ust. § 142 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého musí pri procesnom postupe dodržať poradie a podmienky použitia jednotlivých spôsobov vyporiadania zrušeného spoluvlastníctva, nakoľko nebral do úvahy účelné využitie veci (rodinného domu, súp. č..., postaveného na parcele č...) z hľadiska jej dispozičného riešenia.*“.

V danej súvislosti dal sťažovateľ odvolaciemu súdu do pozornosti možnosť, ktorou sa tak ako znalec Ing. Ľ. D. v znaleckom posudku č..., ani prvostupňový súd nezaoberal, a to možnosť reálneho horizontálneho rozdelenia stavby (rodinného domu, súp. č..., postaveného na parcele č...) na jednotlivé byty či nebytové priestory s tým, že spoločné časti či zariadenia stavby by zostali v spoluvlastníctve vlastníkov bytov tak, ako je to možné podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že „Uvedený spôsob delby nehnuteľností rieši rozsudok NS SR spis. zn. 2 M Cdo 3/2004 (64/2004 ZSP), ako aj rozsiahly komentár k ust. § 142 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka - prelamujúci doterajšiu prax spočívajúcu v možnosti delenia stavieb výlučne v technickom zmysle, v zmysle ktorého rozhodnutia sa reálnym rozdelením rozumie vznik samostatných vecí v právnom zmysle, a to v záujme ochrany vlastníckeho práva všetkých spoluvlastníkov“.

Sťažovateľ nesúhlasí so závermi všeobecných súdov, ktoré neskúmali jednotlivé dôvody hodné osobitného zreteľa na jeho strane a to, že si musel zobrať úver 23 235 € na vyriešenie svojej nepriaznivej bytovej situácie a vyrovnanie dedičov a v súčasnosti po rozhodnutí krajského súdu nie je reálne, aby po vyplatení podielu 43 599,77 € a zaplatení dane z príjmu mohol nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva inú nehnuteľnosť zodpovedajúcu jeho spoluvlastníckemu podielu na rodinnom dome. Nesúhlasil ani so závermi znaleckého posudku a s odôvodnením krajského súdu, že považoval jeho dôvody za menej významné ako záujem navrhovateľky, pričom ona sa dlhodobo zdržiava v zahraničí, kde žije a pracuje, pričom do obce chodí len sporadicky.

V dôsledku toho bude „zbavený vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré mu mohli vyriešiť bytovú situáciu“ a za získané finančné prostriedky primeranú nehnuteľnosť nenadobudne.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálehom:

„Vydaním rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co/45/2011-120 zo dňa 03. 05. 2011 a rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C/27/2010-98 zo dňa 09. 12. 2010 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd garantovaných v čl. 20 ods. 1 Ústavy... a k porušeniu základných práv sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú v čl. 46 ods. 1 Ústavy...“

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co1/45/2011-120 zo dňa 03. 05. 2011 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C/27/2010-98 zo dňa 09. 12. 2010 - sa zrušuje.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy,

obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V danom prípade namietaný rozsudok okresného súdu podliehal revíznej právomoci krajského súdu v konaní o podanom odvolaní, ktorý má aj kasačnú právomoc. Preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu by bolo v rozpore s princípom subsidiarity

zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy, lebo jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrí do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska podstatné a určujúce preto len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti citovanému rozhodnutiu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť

medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu, ktorý v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a rozhodol v jeho neprospech tým, že nezohľadnil jeho argumenty a podľa neho nesprávne aplikoval ustanovenia § 142 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, teda vec nesprávne právne posúdil.

Podľa tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku.

Sťažovateľ v konaní poukazoval na svoju zlú bytovú situáciu, na ktorú mal súd prihliadnuť a podielové vlastníctvo z toho dôvodu nezrušiť a nevyporiadať.

Krajský súd poukázal vo svojom rozhodnutí na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, a zistil, že reálna deľba rodinného domu nie je možná, čo vyplývalo z posudku znalca. Obaja spoluvlastníci prejavili iný záujem o nehnuteľnosti (žalobkyňa prikázaním do jej vlastníctva, sťažovateľ reálnou deľbou a možnosťou užívania). Žalobkyňa má väčšinový spoluvlastnícky podiel (2/3). Zároveň dodal, že «*„Spôsob zrušenia podielového spoluvlastníctva a vyporiadania spoluvlastníkov, ak medzi nimi nedôjde k dohode, upravuje ust. § 142 OZ. Toto ustanovenie uvádza nielen jednotlivé možné spôsoby zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva, ale udáva aj poradie, v ktorom ich súd môže použiť. Poradie a podmienky použitia jednotlivých spôsobov zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva sú pre súd záväzné. Súd má predovšetkým vec*

rozdeliť medzi spoluvlastníkov podľa výšky podielov a iba ak rozdelenie veci nie je dobre možné, môže súd prikázať vec za primeranú náhradu spoluvlastníkovi. Tretí spôsob zrušenia a vyporiadania a to nariadenie predaja a rozdelenie výťažku podľa podielov je poslednou možnosťou, ktorá prichádza do úvahy, ak žiadny zo spoluvlastníkov vec nechce. Predmetom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva v súdenej veci je rodinný dom s pozemkom. Rodinný dom je trojpodlažný, pozostáva z podzemného podlažia, prvého nadzemného podlažia a druhého nadzemného podlažia. V dome sú dva štvorizbové byty.

Dom je využívaný na bývanie. Vychádzajúc z posudku znalca... reálna del'ba rodinného domu nie je možná.

Pojmovým znakom bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov v zmysle §118 ods. 2 OZ je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria na trvalé bývanie, dané právoplatným rozhodnutím stavebného úradu. Existencia takéhoto rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občianskoprávných vzťahov ako byty. Horizontálna del'ba rodinného domu preto neprichádza do úvahy. Súd preto správne aplikoval v poradí druhú možnosť zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva a to prikázaním veci za primeranú náhradu niektorému zo spoluvlastníkov.

Podľa ust. § 142 ods. 2 OZ „z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku“.

Dôvodmi hodnými osobitného zreteľa treba rozumieť skutočnosti takého významu a intenzity, ktoré bránia zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva. Musia spočívať v okolnostiach takej povahy, že pri nich záujem žalovaného ponechať spoluvlastnícky stav nezmenený sa v porovnaní so záujmom žalobcu zrušiť podielové spoluvlastníctvo ukáže ako významnejší a prednejší.

Z účelu ust. § 142 ods. 2 OZ, slúžiacemu na ochranu toho, koho spoluvlastnícke práva majú vyporiadaním zaniknúť, vyplýva, že dôvodmi hodnými osobitného zreteľa sú okolnosti viac-menej subjektívneho charakteru, ktoré z hľadiska úspechu v spore vyznievajú buď na prospech žalovaného alebo v neprospech žalobkyne.

V súdenej veci na prospech žalobkyne svedčí najmä vek, stav jej odkázanosti na bývanie v spornom dome, nedostatok možnosti uspokojiť svoje potreby inde, osobné väzby na nehnuteľnosti a to najmä citové, ktoré vyplývajú z dĺžky času, po ktorý táto rodinný dom

užívala (od roku 1980, teda viac ako 30 rokov), spôsob nadobudnutia. U žalobkyne sú potom značné osobné väzby na nehnuteľnosti.

V neprospech žalovaného vyznieva skutočnosť, že tento je podielovým spoluvlastníkom rodinného domu len od roku 2008, nikdy ho neužíval. Žalovaný nepopiera, že medzi podielovými spoluvlastníkmi sú možné sporné užívacie vzťahy. Tieto v prípade užívania rodinného domu podielovými spoluvlastníkmi môžu na intenzite narastať.

Nebol potom dôvod nezrušiť spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam.

Žalobkyni bola uložená povinnosť vyplatiť žalovanému na vyrovnanie sumu 43 599,77 eura v lehote dva mesiace od právoplatnosti rozsudku. Uvedená suma je dostatočnou zárukou, aby si žalovaný vyriešil svoju bytovú otázku.

Odvolačný súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil».

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a spisového materiálu okresného súdu zistil, že všeobecné súdy dostatočne ozrejmili, čím sa riadili pri posúdení možnosti vypořádania, resp. nevypořádania spoluvlastníctva a pri posúdení existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Ide o okolnosti, o ktorých je oprávnený podľa okolností konkrétneho prípadu rozhodnúť iba všeobecný súd. Je jeho úlohou vyhodnotiť dôkaznú situáciu a ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by namietaný rozsudok krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd sa vyrovnal s odvolacími námietkami sťažovateľa, ktoré sú v značnej časti obdobné s tými, ktoré uplatnil aj v sťažnosti na ústavnom súde.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd ani nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného

súdu by mohol nahradit' napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd nezistil na strane krajského súdu také pochybenia, ktorým by bolo možné pripísať ústavnoprávny rozmer, keďže medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala možnosť vysloviť porušenie práva sťažovateľa v prípade jej prijatia na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákon o ústavnom súde), jeho sťažnosť v tejto časti (vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 13Co/45/2011 z 3. mája 2011) odmietol po jej predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 151/05, IV. ÚS 170/08).

3. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý má právo vlastniť majetok..., ktoré vidí v tom, že bol rozhodnutím krajského súdu zbavený majetku a za získanú náhradu si nebude môcť vyriešiť svoju bytovú situáciu.

K tomu ústavný súd poznamenáva, že prerokovávanie a rozhodovanie sporov týkajúcich sa vlastníckeho práva patrí vo všeobecnosti do právomoci všeobecných súdov, a nie do právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ sa síce domnieva, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ale keďže všeobecné súdy postupovali v súlade s právnymi predpismi a za jeho spoluvlastnícky podiel mu bola priznaná aj povinnosť žalobkyne vyplatiť mu primeranú náhradu, ktorej výšku v konaní pred všeobecnými súdmi a ústavným súdom nijako nespochybnil, ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil ani žiadnu príčinnú súvislosť s namietaným základným

právom sťažovateľa. Preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011